

Компендиум на българските палеонтолози (1896–31.12.2015). Част I. А–К

Платон Чумаченко, Тодор Николов

Геологически институт „Акад. Стр. Димитров“, БАН, ул. Акад. Г. Бончев, бл. 24, 1113 София

Compendium of Bulgarian palaeontologists (1896–December 31, 2015). Part I. A–K

Platon Tchoumatchenco, Todor Nikolov

*Geological Institute “Acad. Str. Dimitrov”, Bulgarian Academy of Sciences, Acad. G. Bonchev str., bl. 24, 1113 Sofia;
E-mails: platon@lark.tu-sofia.bg; tnikolov@abv.bg*

Abstract. Short biographical information about 42 Bulgarian palaeontologists is included in a series of two parts. We accept 1896 as the beginning of the palaeontological research in our country, when the first paleontological article written by Bulgarian geologist (Stefan Bonchev) was published. The series includes paleontologists, which had deceased up to the end of 2015. Many of Bulgarian geologists started their scientific career as palaeontologists and later they specialized in other branches of geology. The first part includes the specialists with surname between A and K (24 palaeontologists), and the second one – since M to the end of the alphabet (in order of the Bulgarian alphabet) (18 palaeontologists).

Key words: Bulgarian palaeontologists.

Резюме. В поредица от две части представяме кратки биографични данни за 42-ма български палеонтолози, като за начало на българската палеонтология приемаме 1896 г., когато излиза от печат първата палеонтоложка статия от български специалист – Стефан Бончев. Включени са палеонтолози, починали до края на 2015 година. Много от българските геолози са започнали своята кариера като палеонтолози и имат публикувани палеонтоложки статии, а по-късно са се специализирали в други области на геологията. В първата част са включени палеонтолозите, чиито фамилни имена започват с буквите от А до К (24), а във втората – от М до Я (18).

Ключови думи: български палеонтолози.

Въведение

През 70-те години на XX век, в съществуващия тогава международен информационен бюлетин *EuroPal*, бе развита една идея за публикуване на данни за покойните палеонтолози. За съжаление скоро след това тази идея бе изоставена, тъй като и самият бюлетин *EuroPal* престана да се списва. Ние решихме да изпълним дълга си към нашите колеги палеонтолози, починали до 31.12.2015 г. и събрахме кратки данни, които предлагаме на геоложката общност. За всеки палеонтолог даваме кратки сведения на английски език, последвани от наличните сведения за него на български. За съжаление не можахме да намерим фотоснимки, а също точни дати за рождение/кончина на всички колеги. Като начало на българската палеонтология прие-

маме 1896 г., когато излиза от печат статията на Стефан Бончев (Bonchev, 1896) “Das Tertiärbecken von Haskovo (Bulgarien)”. Това почти съвпада и с друго голямо събитие за българската палеонтология – назначаването през 1897 г. на първия български геолог Георги Златарски за редовен професор по геология и палеонтология във Висшето училище в София (днес Софийски университет „Св. Климент Охридски“).

Трудната работа по събирането на материала за този компендиум беше подпомогната от редица колеги, като проф. Дамянова от Пловдивския университет, както и от служба ЕСГРАОН – Красно село, София, на които благодарим най-сърдечно. Благодарност изказваме и на доц. д-р Б. Вълчев за конструктивната и прецизна редакционна обработка на текста.

Кратки данни за българските палеонтолози (1896–2015)

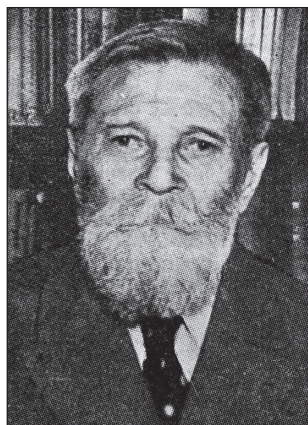
Petar Bakalov (April 21, 1879, Kotel – December 14, 1964, Sofia)

Palaeontologist and stratigrapher (mainly Tertiary vertebrates, 36 palaeontologic publications and 1 monography, Father of the Bulgarian palaeontology). Graduated from the High School in Sofia (1903, nowadays Sofia University “St. Kliment Ohridski”), specialisation on palaeontology in Freiberg (1903–1905), assistant professor (1906), associate professor (1919) and professor (1922–1949) in Sofia University.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Петър Николов Бакалов (21.04.1879, Котел – 14.12.1964, София)

Проф. Петър Бакалов е родоначалникът на българската палеонтология. Той получава първоначално образование в родния си град Котел. През 1898 г. завършва I мъжка гимназия в гр. Варна и на следващата, 1899 г., записва Висшето училище в София (днес Софийски университет „Св. Климент Охридски“) със специалност „Естествена история“. Увлечен от лекциите на проф. Г. Златарски по палеонтология, още като студент Бакалов започва да съ-

бира и класифицира фосилен материал от триаските и юрските седименти в района на родния си град. След завършване на висшето си образование през 1903 г. П. Бакалов е назначен за редовен учител по естествена история, първоначално в с. Ичера, Котленска околия, а след това в Габрово, Варна и в Първа мъжка гимназия в София. Като учител от 1903 до 1905 г. е командирован във Фрайбергския университет, Германия, където специализира палеонтология при проф. Щайман¹. По време на специализацията публикува първите си научни статии, основани на събрания през студентските години триаски и юрски фосилен материал от Котел и неговите околности. Завърнал се в България, през 1906 г. Бакалов е назначен за асистент към Катедрата по геология и палеонтология.

Публикува първата си палеонтоложка работа през 1910 г. На 8 октомври 1915 г. чете пред студенти първата си лекция по палеонтология на тема „Измирането на големи групи животни в продължение на земната история“. От 1919 г. е доцент, а от 1 април 1922 г. е първият български професор по палеонтология. Неговият труд върху регионалната геология на Котленско му е послужил при хабилитирането за редовен професор. Оглавява богатата на традиции катедра по геология и палеонтология след пенсионирането на проф. Ст. Бончев (1942–1945), а в периода 1945–1950 г. е ръководител на отделената като самостоятелна катедра по палеонтология. Още като млад палеонтолог Петър Бакалов се увлича в изучаването на бозайната фосилна фауна. Изследва и описва голям брой останки от мастодонти и динотериуми, а по-късно, когато открива богатата пикермийска фауна в Санданско (Светиврачко), той започва нейното системно обработване. Автор и съавтор е на повече от 35 научни труда, главно из областта на палеонтологията на гръбначните животни в България, както и на един том от поредицата „Фосилите на България. Том 10. Терциерни бозайници“ (1962). Така той се оформя като познавач на неогенската фосилна фауна от европейски мащаб и неговото име стои наред с имена като В. Ковалевски, А. Борисяк, В. Громова, Н. F. Osborn, E. Thenius. През 1927 г., след къртовски труд, под негова редакция излиза обобщителният труд на учителя му Г. Златарски „Геологията на България“, в който и днешните геолози могат да намерят много ценни данни. Учебникът му „Кратък курс по палеонтология (палеозоология)“ (1928) няколко десетилетия е настолно помагало за студентите и специалистите – и в края на 50-те години той бе основа на лекциите, които четеше проф. Васил Цанков. Съавтор с Васил Цанков е и на „Палеонтоложки определител“ (1939). Проф. д-р П. Бакалов е един от инициаторите за основаването през 1925 г. на Българското геологическо дружество, многократен негов председател и почетен председател от 1948 г. Проф. д-р Петър Николов Бакалов почина на 14.12.1964 г. в София, когато българската геологическа общественост се готвеше да чества неговата 85-та годишнина.

References: https://bg.wikipedia.org/wiki/Петър_Бакалов, Bonchev (1965), ***(1965)², ***(1978)а.

Emil Belmustakov (May 28, 1915, Vratsa – February 20, 1986, Sofia)

Macropalaeontologist, micropalaeontologist and stratigrapher (mainly Palaeogene Nummulites, 30 palaeon-

¹ Нека обърнем внимание на този факт – изпращането на учител на двегодишна специализация в чужбина, което е свидетелство за държавната политиката в областта на образованието по това време.

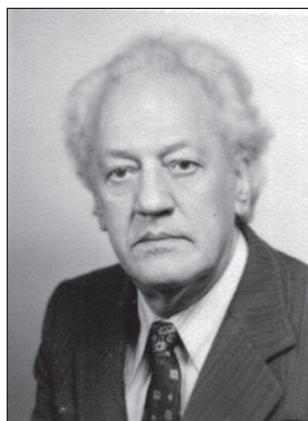
² С три звездички (***) са означени публикации без авторство (anonymous).

tologic publications and 1 monography). Graduated from Sofia University (1941), assistant professor (1945) and lecturer in Sofia University (1951–1953), PhD (1948), associate research professor, Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences (1954–1963), associate professor (1963) and professor in Sofia University (1966–1981).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Емил Петров Белмустаков (28.05.1915, Враца – 20.02.1986, София)

Роден е в семейството на учители. Основното и средното си образование получава в родния си град. След отбиване на военната си служба, през 1937 г. записва специалността „Естествена история“ в Софийския университет, която завършва през 1941 г. Скоро след това се записва като кандидат за академичен изпит (докторат) по геология и започва специализация към катедрата по геология на Софийския университет. След участие в първата фаза на

Отечествената война като офицер, през 1945 г. той е назначен за гимназиален учител във Враца. През септември 1945 г. е избран за асистент по геология в Софийския университет, където постъпва на работа през ноември същата година. Наред с преподавателската работа, той се включва в геологопроучвателните работи, поставени от новото тогава правителство. В началото участва в проучването на Свогенския възлищен басейн и на язовир „Малък Искър“. През 1947–1949 г. активно участва в геоложките проучвания на язовир „Васил Коларов“, за което е награден с „Народен орден на труда“ – сребърен. Доприносът е също за изследванията на хидротехническите съоръжения по р. Вьча, Балканския възлищен басейн и Североизточна България. Този дългогодишен труд е отразен в участието му като съавтор на 12 научнопроизводствени доклада. Едновременно с това завършва и докторската си дисертация на тема „Геология на южната част на областта Пиянец“, която защитава успешно през 1948 г. През 1954 г. е избран за старши научен сътрудник в Геологическия институт при БАН, където завежда секцията по палеонтология и изпълнява длъжността научен секретар на института. През този период Емил Белмустаков не скъсва връзките си с Университета, където чете лекции като хоноруван преподавател. През 1963 г. е избран за доцент и преминава на работа

в катедрата по динамична и исторична геология, а от 1966 г. е професор. От 1973 г. до пенсионирането му през 1981 г. е ръководител на катедрата. През дългогодишната си учебнопреподавателска работа проф. Е. Белмустаков е водил практически занятия и е чел лекции по „Основи на геологията“, „Исторична геология“ и „История на геологията“. Ръководил е аспиранти, дипломанти, учебни и производствени практики. Към преподавателската си работа винаги се е отнасял с изключителна сериозност и задълбоченост. Написал е в съавторство учебници по „Въведение в геологията“ и „Исторична геология“.

Научноизследователската си работа проф. Е. Белмустаков започва с регионалногеоложки въпроси, свързани с докторската му дисертация и проучвателната дейност. Скоро след това той се ориентира към целенасочено и специализирано изучаване на Палеогенската система у нас. Самостоятелно или в колектив с други автори на вниманието му са стояли стратиграфията и палеонтологията на Лютеса и Приабона в Източна Стара планина, на Палеогена в платата на Североизточна България, Луковитско и Габровско, на палеогенските отложения в Чирпанско, Хасковско и Кърджалийско. Разработвал е и някои теоретични въпроси за етажната подялба на Палеогена. Автор или съавтор е на повече от 30 научни произведения, сред които особено място в творчеството му заема монографията за големите фораминифери на Палеогена в поредицата „Фосилите на България“. Има приноси при изучаването на палеогенските отложения в Албания и Куба.

References: Mandov (1986).

Rostislav Beregov (December 23, 1908, Sanct Peterbourg, Russia – June 13, 1946, Sevlievo, Bulgaria)

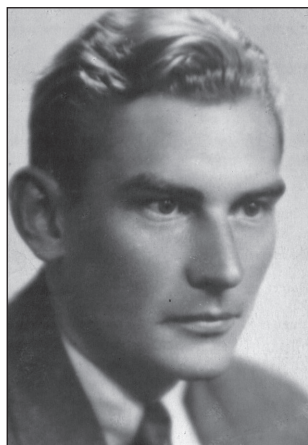
Macropalaeontologist and stratigrapher (mainly lacustrine Tertiary, 17 publications). Graduated from Sofia University (1931), Doctor of Natural History Sciences of Sofia University (PhD) (1935), geologist in the Geological Survey, Sofia (1936–1946). He perished tragically during one life-saving party to safe miners in a mine.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Ростислав Сергеевич Берегов (23.12.1908, Санкт-Петербург, Русия – 13.06.1946, Севлиево)

През 1919 г. завършва първи клас в Севастопол. През 1920 г. емигрира в България с цялото семейство, където в гр. Търново Сеймен (днес гр. Марица) завършва прогимназия. Родителите му го изпращат в Пловдив да продължи учението си в местната руска гимназия, но завършва класическа гимназия в София. След това постъп-

ва в Софийския университет, специалност „Естествена история“, въпреки че майка му много е

искала той да стане лекар. В 1931 г. завършва университета и през учебната 1931–1932 г. преподава в Софийската руска гимназия. От 1932 г. Р. Берегов започва 4-годишна специализация в Геоложкия институт на Софийския университет, където по съвет на проф. д-р Ст. Бончев прави докторска теза на тема „Геология на западната част на Радомирско-

ско“, защитена през 1935 г. Във връзка с проучването си в Радомирско Берегов сам (1933) или заедно с Е. Бончев (1935) доказват за първи път наличието на титонски наслаги в Конявската планина. В това време той изследва и миоценови рибни останки, намерени край двореца Евксиновград. Намира за първи път в ЮЗ България рибни останки в битуминозни шисти с палеогенска възраст, които отнася към *Smerdis macrurus* Agassiz. В началото на 1936 г. Берегов постъпва на работа като геолог в тогавашното Минно отделение, където работи в продължение на 10 години. През 1936 г. му възлагат да проучи стратиграфията на Терциера в СЗ България, с оглед на по-нататъшните петролно-геоложки проучвания у нас. През 1938 г. Берегов описва многобройните отпечатъци от фосилни плиоценови риби от Видинско, а през 1939 г. изучава и определя възрастта на терциерните седименти от Пернишко и определя олигоценска възраст на въгленосните седименти там, смятани дотогава за плиоценови. През 1941 г. Берегов описва стратиграфията на Терциера в района на Бобов дол като доказва, че скалите са олигоценски и обръща внимание на перспективни за експлоатация райони. Посмъртно, през 1946 г., в „Основи на геологията на България“ излиза обобщението му „Терциерът в България“, завършено два дни преди смъртта му.

След 1944 г. в България започва строителство на множество язовири, като Берегов е ръководил геоложкото проучване на язовир „А. Стамболийски“, където загива на 13.06.1946 г. при опит да спаси бедстващ миньор. Неговата преждевременна смърт не му позволява да завърши няколко започнати статии като „Хидрогеология на Югоизточна Добруджа“, „Сарматът в България“, „Геология на Бобовдолския въгленосен басейн“, „Геоложки особености на нашите кафяви въглища“ и др.

Д-р Ростислав Берегов е геолог с широк спектър на дейност: работил е върху палеонтологички и стратиграфски проблеми на Юрата и Терциера,

върху проблеми на регионалната геология, тектоника, петрология, хидрогеология и инженерна геология, както и върху проблемите на въглищната геология на терциерните басейни в България и проучването на железни руди. Автор е на 17 научни публикации и на 25 производствени отчета. Бил е многократно избран за член на Ръководството на БГД.

Refecences: ***(1946), Cohen (1952), Nikolov (1953), Bonchev (1955), Borissov (1963, 1981), Ognjanova-Rumenova (1976), Tchoumatchenco et al. (2012), ***(1978b), Tchoumatchenco, Nikolov (2016).

Zlatko Bonev (1920?–1989?)

Palaeontologist (Conchostraca: Trias–Lower Jurassic, Aptian fauna). Graduated from Sofia University. Assistant professor in Sofia University (1953–1955), associate professor (1956) and professor in Plovdiv University “Paisiy Hilendarski” (1962).

Collection: Plovdiv University “Paisiy Hilendarski”.

Златко Бонев (1920?–1989?)

Защитил е докторска дисертация (1953), бил е асистент по палеонтология в катедрата по геология към Софийския университет (1953–1955), а след това е избран за доцент (1956) във Висшия педагогически институт по природо-математически дисциплини (сега Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“) в Пловдив. Там той е бил, заедно с още други 5 хабилитирани лица, член на първия му академически съвет, а през 1962 г. е ръководител на катедра „Геология“ с асистенти Мария Атанасова-Делчева и Неофит Чолаков. Избран е за професор и декан на Свободния факултет към Пловдивския университет (1962–1979). Работи върху геологията на Източното Средногорие, а по-късно и върху литологията на приабонските варовици в Пловдивско. Много усилия е положил и за изучаването на таксономията на ракообразните (Conchostraca), създавайки и нови таксони от родовата и видовата група, събрани от флишки седименти, които са смятани за горноюрски (сега с доказана горнотриаско-долноюрска възраст). Заедно с физици е правил опити да изучи, посредством прилагането на рентгенови лъчи, вътрешното устройство на различни фосилни групи. Има повече от 10 палеонтологички публикации, главно в Научните трудове на Висшия селскостопански институт, Пловдив.

Ekim Bonchev (April 16, 1907, Sofia – January 16, 1992, Sofia)

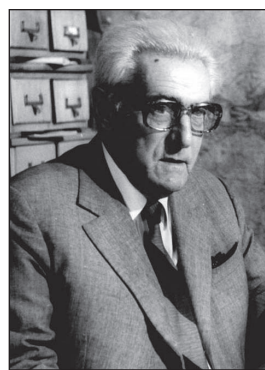
Macropalaeontologist and stratigrapher at the beginning of his career, with 14 palaeontological-stratigraphical publications, later he became the biggest Bulgarian tectonist (with more than 100 publications,

including 7 monographies). Graduated from Sofia University (1930), PhD of Sofia University (1931), assistant professor (1932), associate professor (1941) and professor in Sofia University (1945–1976), Deputy Director (1953–1960) and Director (1960–1967) of the Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences, corresponding member (1947) and academician of BAS (1961). With his participation, for the first time in Bulgaria, were established the Ordovician System, the Callovian, Aptian and Albian Stages.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Еким Стефанов Бончев (16.04.1907, София – 16.01.1992, София)

Роден е в учителско семейство. Син е на Стефан Бончев. Учи в София и Габрово и през 1926 г. завършва Априловската гимназия, след което е студент

по „Естествена история“ в Софийския университет (1926–1930). През 1931 г. защитава успешно дисертация за степента „доктор по естествени науки“, която според традицията е на регионалногеоложка тема. След учителстване през 1932–1933 г. е назначен за асистент в катедрата по геология и палеонтология на Софийския университет (1932). Повече от 40

години той се проявява като забележителен преподавател, от 1941 г. като редовен доцент и от 1945 до 1976 г. като редовен професор и ръководител на катедра. Еким Бончев чете курсове по „Обща геология“, „Исторична геология“, „Геотектоника“, „Регионална геология“ и „Геология на България“. Едно от съществениите направления на неговата работа е съставянето и публикуването на геоложки карти в различен мащаб. През 1947 г. проф. Еким Бончев е избран за член-кореспондент, а през 1961 г. – за академик на БАН. Той е един от основателите на Геологическия институт при БАН – заместник-директор (1953–1960) и директор (1960–1967) на института. Член на Българското геологическо дружество от 1930 г. и негов председател през 1947–1948 г.

Научната дейност на акад. Еким Бончев е богата и разностранна. Първите ѝ стъпки са в областта на палеонтологията, стратиграфията и регионалната геология. Тук се отнасят статиите за граптолитите в Искърския пролом (1930), изучаването с В. Цанков на лиаската фауна при с. Калотина (1932) и юрската при с. Зимевица (1935) и на средноюрските цефалоподи от с. Стратиджа, Ескиджумайско (дн. с. Стража, Търговишко) (1934), установяване (с Г. Попов) на *Macrocephalites* ните пластове в Белоградчишкия венец (1935), установяването

на Титон в Конявската планина съвместно с Р. Берегов (1935), изучаването на аптската фауна от Балван махала (1932), Орханийския Предбалкан (1933), „Аптиенската серия“ в Северна България (1935), критични бележки върху няколко долнокредни *Pernidae* (1937), заедно с Боян Каменов установяват Албския етаж в България и правят бележки върху възрастта на пластовете с *Coraster vilanovae* в Горната Креда в СЗ България (1932) и др. Сред палеонтологичките приноси на Еким Бончев са и доказването за пръв път, сам или в съавторство, на Ордовишката система, на Аптския, Албския и Каловския етаж в България. След специализация (1937–1938) при проф. Х. Щиле той се посвещава изцяло на геотектониката.

Акад. Еким Бончев има особени заслуги за подготовката и насочването към специализация на младите геолози.

References: ***(1968), ***(1972), ***(1978c, d), Borissov (1981), Ivanov (1991), Moskovski (1991), Zagorchev (1992), Nikolov (2007).

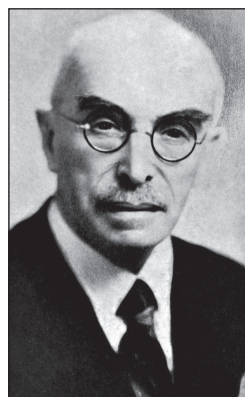
Stefan Bonchev (January 17, 1870, Gabrovo – February 21, 1947, Sofia)

Palaeontologist (Palaeogene fauna), regional geologist, geotectonician. Graduated from the University of Geneva. PhD – Palaeogene (1896) in München, professor in Sofia University (1920–1940).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Стефан Иванов Бончев (17.01.1870, Габрово – 21.02.1947, София)

Завършва Априловската гимназия в Габрово. Баща на Еким Бончев. Следва естествени науки в Женева (1889–1891) и след като полага с отличие

своя бакалавърски изпит, се връща в България, където започва работа като учител в Хасково (1891). В свободното си време прави проучване на Палеогена, който се разкрива в околностите на града; съставя геоложка карта на северните родопски склонове и на околностите на гр. Хасково. Той излага своите резултати на Пловдивското изложение през 1892 г., където печели сребърен медал и стипендия, за да продължи своята

квалификация в чужбина. Така Ст. Бончев специализира в областта на тектониката в Цюрих (1892–1893) и палеонтологията в Мюнхен (1893–1896). В Мюнхен оформя окончателно своята дисертация и след блестяща защита получава степента „док-

тор по философия“ на Мюнхенския университет (1896).

За съжаление, след като се завръща в България, неговата кандидатура за асистент в Софийския университет не е одобрена и той започва работа като учител в Пловдивска гимназия (1896–1898) и след това – в прогимназия в София (1899–1920). В този период се посвещава на изучаването на регионалната геология и тектоника на България и Източна Сърбия и с това прави големите си приноси в българската геоложка наука.

През 1920 г. е избран за професор в Софийския университет, където разгръща изключителна дейност като преподавател, организатор и ръководител на млади учени. Неговата заслуга в българската палеонтология е в разработването, защитата и публикуването на докторската му работа „Das Tertiärbecken von Haskovo (Bulgarien) (Bonchev, 1896), в която е направено определение и описание на палеогенските фосили в Хасковско, публикувани под формата на 7 палеонтоложки таблици. Това е и първата палеонтологическа работа, публикувана от български изследовател, която се приема като начало на българската палеонтология.

Проф. Стефан Бончев е най-изпъкващата фигура в българската геология след Г. Златарски, създавайки българската школа по регионална геология. Дългогодишен ръководител на катедрата по геология и палеонтология при Софийския университет (1920–1940). Той пръв въвежда докторантурата в университета и първият „доктор по естествени науки“ е неговият ученик Васил Цанков. Инициатор и съосновател на Българското геологическо дружество (1925), негов председател (1937) и почетен председател (1940).

References: Bakalov (1940).

Stoycho Breskovski (December 25, 1934, Granit village, Stara Zagora district – January 15, 2004, Sofia) Macropalaeontologist (Lower Cretaceous ammonites from North Bulgaria, 25 palaeontologic publications). Graduated from Sofia University (1958), geologist in the Service of geological mapping (1958–1960), research associate and associate research professor in the Scientific Geological Institute of Committee for Geology and Mineral Resources (1960–1967) and the Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences (1967–1975), associate research professor in the National Museum of Natural History (1975–1995).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University and National Museum of Natural History.

Стойчо Василев Бресковски (25.12.1934, с. Гранит, Старозагорска област – 15.01.2004, София) Основното и средното си образование завършва в Пловдив. През 1953 г. постъпва като студент в

специалност „Геология“ на Софийския университет. Завършва я през 1958 г. с квалификация геолог-палеонтолог. След това започва работа в

Бригадата за търсене и картиране в Главното управление за геоложки и минни проучвания. През 1960 г., със създаване на НИГИ към Комитета по геология, започва работа в този институт, където се насочва към изследване на стратиграфията на долнокредните седименти

в Северна България. През 1967 г., при сливането на НИГИ с ГИ, БАН, преминава към последния, където работи до 1975 г. От 1975 до 1995 г. е куратор, научен сътрудник и старши научен сътрудник в Националния природонаучен музей при БАН в София, а от 2001 г. до смъртта си – в Музея по палеонтология и исторична геология на Софийския университет „Св. Климент Охридски“.

През 1963 г. прави научно съобщение (с Г. Чешитев) за наличието на цефалоподен тип Барем в селата Сланник и Герлово, а през 1964 г. – по въпроса за съществуването на Птичевския отседен сноп в с. Сланник. През 1965 г. Бресковски пише статии, в които коментира стратиграфската стойност на родовете *Holcodisus* и *Neocomites* и поставянето на границата Барем–Апт в СИ България, а през 1966 г. публикува интересни резултати за биостратиграфията на Барема южно от с. Брестак, Варненско. През 1967 г. той съобщава за намирането на нов амонитен род *Eleniceras* в Хотрива, а през 1969 г. съвместно с Т. Николов отделят и характеризират новия баремски род *Abrutisites*. През 1968 г. изследва стратиграфията на Долната Кредна в Толбухинско (днес Добричко) и Варненско, а с Н. Димитрова пишат раздела за Долната Кредна в монографическия сборник „Стратиграфия на България“ (под редакцията на В. Цанков и Х. Спасов). През 1972 г. съвместно с Г. Чешитев и Н. Димитрова характеризират долнокредните седименти в източната част на Мизийската плоча. В следващите години той продължава работата си върху баремските амонити, а заедно с В. Цанков през 1985 г. публикуват характеристика на амонитите от сем. *Holcodiscidae* Spath и *Astieridiscidae* Tzankov & Breskovski.

Стойчо Бресковски е автор или съавтор на повече от 25 научни и 5 научно-популярни статии. Той беше много добър шахматист и много добър майстор на всички занаяти, затова неговите витрини в Националния природонаучен музей са направени с голям вкус и красота. Участвал е в научни експедиции в Сибир, Грузия и Куба. Той умееше и да работи с ученици и с голяма любов ръководеше

техните занимания. С. Бресковски е подготвил палеонтоложките колекции на музеите в Елена, Русе, Разград, Шумен и др.

References: ***<https://ru.wikipedia.org/wiki/Бресковски>.

Kiril Budurov (June 26, 1934, Burgas – January 29, 2008, Sofia)

Micropalaeontologist (Triassic Conodonts from Thetys and Peri-Tethys area – Bulgaria and other countries). Graduated from Sofia University (1957), PhD (1969), DSc (1982), research associate in the Scientific Geological Institute of the Committee of Geology and Mineral Resources (1963–1967) and research associate in Geological Institute (1967), associate research professor (1982), research professor (1992–2002), Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences.

Collection: Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences.

Кирил Йорданов Будуров (26.06.1934, Бургас – 29.01.2008, София)

Завършва средното си образование в Бургас през 1952 г. Следва в Софийския университет специалност „Геология“ и през 1957 г. получава диплома

с квалификация геолог-палеонтолог. След 4 години в геоложкото картиране към Главното управление за геоложки и минни проучвания в Балкана и Средна гора той специализира палеонтология и стратиграфия на триаските и палеозойските конодонти в Хумболдтовия университет (Източна Германия). По-късно става

ръководител на Лабораторията по конодонтен анализ (1961–1963), научен сътрудник в НИГИ към Комитета по геология и минерални ресурси (1963), а след сливането на този институт с ГИ, БАН през 1967 г. – научен сътрудник към ГИ, БАН. През 1968 г. той специализира във Philips University (Marburg/Lahn) еволюция, палеонтология и стратиграфия на триаски конодонти, което повлиява на по-късната му научна дейност. През 1969 г. защитава кандидатска дисертация, а през 1982 г. и дисертация за доктор на науките, след което е избран за ст.н.с. II ст. (1982) и ст.н.с. I ст. (1992). По време на своя научен живот той публикува повече от 140 научни статии, 130 от които са свързани с триаската стратиграфия и конодонти. К. Будуров е признат като един от лидерите на конодонтните специалисти в света. Бил е Chairman of the International Triassic Conodont Group (1978), Deputy Chairman

of the Subcommittee of Triassic Stratigraphy (1979) and voting member of the same subcommission (от 1985 г.). През 1989 г., заради големите му заслуги за триаската стратиграфия на Балканския полуостров, е избран за Foreign Corresponding Member of the Serbian Geological Society. Той участва в множество национални и двустранни проекти с Чехословакия, Гърция, Индия, Румъния, Русия, Сърбия, Испания и Виетнам, както и в международни проекти, като IGCP Project 4 "Triassic of the Tethys and the Peritethys". Многочислени чуждестранни специалисти са посещавали неговата лаборатория в Геологическия институт при БАН в София за запознаване с неговите колекции и в търсене на неговото експертно мнение. Кирил Будуров прави значителни приноси към палеонтологията на триаските конодонти, базирани на тяхната таксономия и филогения в оптичния микроскоп и при изследвания със SEM. Той открива и описва 30 конодонтни вида и 10 рода, всичките нови за науката. За съжаление не можа да живее достатъчно дълго, за да завърши своите ревизионни изследвания на триаските конодонти. Будуров направи Тетиска и Перитетиска конодонтна зонална подялба в България и почти всичките му среднотриаски конодонтни зони бяха установени по-късно и в целия свят. Със свои колеги той въведе 8 нови литостратиграфски единици и направи значителен принос към триаската стратиграфия и палеогеография на България и Балканския полуостров. Д-р Будуров е основен автор на главата за Триаса в монографията „Мезозойска геология на България“ (2009).

References: Zagorchev (2008).

Yanka Vaptsarova (1925–2013, Sofia)

Micropalaeontologist (Upper Cretaceous foraminifers from North Bulgarian Moesian Platform). Graduated from Sofia University (1949), research associate in Geological Institute of the Committee of Geology and Mineral Resources and Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences.

Collection: Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences.

Янка Вапцарова (1925–2013, София)

Завършва Софийския университет през 1949 г. След това постъпва на работа в новооснованата микропалеонтоложка лаборатория към Главното управление за геоложки и минни проучвания. Първата ѝ публикация излиза в Годишника на Главната дирекция за геоложки и минни проучвания за 1952 г. и е на тема „Горнокредни микрофосили в Североизточна България“, а през 1957 г. изучава представители на сем. Verneuiliidae от Горната Креда на Североизточна България. През 1961 г. публикува по-подробна статия (съвмест-

но с П. Цанева), която има за цел стратиграфирането на Горната Креда и Палеогена от сондажите при с. Дългоделци, Ломско. През същата година излиза от печат колективната обобщителна статия с В. Цанков „Върху стратиграфията на кредата и палеогена в Централна Северна България“, последвана през 1962 г. от работа за стратиграфията на Горната Креда при с. Владимирово, СЗ Бъл-

гария и от самостоятелно съобщение за присъствието на дански седименти при с. Ново село и Кошава, Видинско. През 1964 г. голям колектив, в който участва и Янка Вапцарова, прави обобщение върху стратиграфията на Горната Креда в долината на р. Осъм, а в Годишника на Главното управление по геология за 1965 г. самостоятелно обобщава своите микропалеонтоложки данни за стратиграфията на Горната Креда в Централна Северна и СИ България. При създаването на НИГИ към Комитета по геология през 1960-те години палеонтоложките лаборатории преминават към него, а Я. Вапцарова става научен сътрудник. През 1969 г. тя публикува в Известия на НИГИ статия, в която съобщава резултати от изследванията на родовете *Thalmaninella* и *Rotalipora*, а съвместно с Н. Йолкичев – за присъствието на Кампанския етаж в Предбалкана.

При сливането на НИГИ с ГИ, БАН през 1967 г. Янка Вапцарова преминава като научен сътрудник в секция „Палеонтология“ към ГИ, БАН и публикува своите изследвания за подродовете *Gavelinella*, *Pseudovalvulineria* и *Brotzenella* от род *Anomalina*, както и статии общо върху стратиграфското разпространение на род *Anomalina*, на подродите *Pseudovalvulineria*, *Gavelinella*, *Brotzenella* и *Anomalina*. В един колектив от горнокредни специалисти през 1972 г. Вапцарова пише бележки за прекъсването на седиментационния цикъл в СИ България. През 1974 г. изследва Карпатския тип мастрехтски фораминифери в СЗ България. В 6 статии (от 1975 до 1980 г.) разглежда въпросите за планктонните фораминифери и зонирването по тях на Турона, Кониаса, Сантона и Кампана от СЗ България. През 1975 г. публикува заедно със С. Чипчакова нови данни за възрастта на горнокредния комплекс от Централното Средногорие – това е рядък случай в нейната практика да работи не с материал от дълбоките нефтени сондажи. През 1977 г. заедно с Д. Ахвледзиани прави корелация на горнокредните зонални подялби, базирани на фораминифери от Грузия с тези от България.

Янка Вапцарова е автор на повече от 25 научни статии, основани изцяло на изучаване на българските горнокредни фораминифери.

Maria Stoyanova-Vergilova (September 22, 1926, Petkovo village, Smolyan district – March 1, 2015, Sofia)

Macropalaeontologist (Jurassic and Lower Cretaceous belemnites). Graduated from Sofia University (1954). PhD (1966), assistant professor, associate professor and professor in the University of Mining and Geology “St. Ivan Rilski”, Sofia.

Collection: Muzeum of Geology and Palaeontology of University of Mining and Geology, Sofia.

Мария Петрова Стоянова-Вергилова (22.09.1926, с. Петково, Смолянска област – 1.03.2015, София)

След завършване с отличие на Смолянската гимназия, тя постъпва в Софийския университет, специалност „Геология“, която завършва с отличие през 1954 г. с квалификация геолог-палеонтолог.

През есента на същата година след конкурс е назначена за асистент по палеонтология в Минно-геоложкия институт (днес Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“). Тук тя развива забележителна академична кариера, израствайки от асистент до професор. През 1966 г. защитава кандидатска дисертация. Тя е титуляр на университетските

курсове по „Исторична геология“ и „Исторична геология с основи на палеонтологията“. Автор е на два университетски учебника: „Исторична геология“ (1981) и „Исторична геология с основи на палеонтологията“ (1983).

Името на проф. М. Вергилова се вписва в златните страници на българската палеонтология с нейните забележителни изследвания върху юрските и долнокредни белемнити, на които тя посвети десетки публикации и две монографии – „Фосилите на България. Том IVa. Долна Креда – Belemnitida“ (1970) и „Фосилите на България. Том IIIa. Юрска система – Belemnitida“ (1993), открояващи я като един от най-добрите специалисти в света по Belemnitoidea. Тя започва своите изследвания върху тази интересна фосилна група през 1958 г. Характеристиката на белемнитните таксоны е направена след дълбоко вникване в морфологията и структурата на белемнитните роstrumi в колекция, включваща хиляди екземпляри. Всеки,

който е имал досег с таксономната работа на палеонтолозите, може да си представи какъв труд и задълбоченост се изисква от учения, за да вникне в същностната характеристика на всеки един таксон. М. Вергилова е постигнала това.

При проучването на юрските и долнокредните белемнити в България през 70-те години на XX в. Мария Вергилова инициира изследване на изотопния състав на белемнитните останки от България. То бе осъществено съвместно с руски учени, при което се получи много интересни резултати (Teis et al., 1975)³. Тези изследвания са показателни за търсещия дух на М. Вергилова в работата ѝ като палеонтолог. Тя добре разбираше, че фосилите носят информация както за своя строеж и начин на живот, но също и за условията, при които са живяли. Обобщението ѝ за юрските белемнити носи същите белези на задълбоченост, характерни за стила на Мария Вергилова.

Проф. М. Вергилова е един от основателите на Музея по „Геология и палеонтология“ при Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски“, където нейните колекции от юрски и кредни белемнити са сред златния му фонд.

References: Nikolov (2015).

Petar Gochev (May 25, 1902, Vidin – July 11, 1938, Varna)

Macropalaeontologist and stratigrapher (mainly Palaeogene and Neogene molluscs, 18 publications). Graduated from Sofia University (1927), assistant professor (1928), Sofia University; PhD (1932). His thesis was entitled “Palaeontologic and stratigraphic studies on the Eocene in the region of Varna”; geologist (1936), Mining Department, Sofia. During his university studies he became ill and was not able to work in some geological enterprises, but continued privately his research and became well known in Europe specialist on the Early Tertiary.

Collection: some of his collections are conserved in the Museum of Palaeontology and Historical Geology of Sofia University, but many of them are destroyed.

Петър Великов Гочев (25.05.1902, Видин – 11.07.1938, Варна)

Син е на котленеца Велико Петров Гочев, изтъкнат гимназиален учител по естествена история и география. Бил е и професор по география в Софийския университет. Петър Гочев завършва основното и средното си образование във Варна, с изключение на втори прогимназиален клас, който

то завършва при дядо си Ян Боучек в Неханижа, Чехословакия. В периода 1923–1927 г. учи „Естествена история“ в Софийския университет и още като студент започва да събира фосили от района на гр. Варна и

по-късно ги обработва с помощта на преподавателите си от университета. Година след завършването си на 5.11.1928 г. е назначен за асистент в катедрата по геология и палеонтология. Петър Гочев обаче се разболява и напуска работата си на 15.10.1929 г. Прибира се във Варна, където продължава своите изследвания. Работи най-вече върху фауната на стария Терциер, като в периода 1926–1938 г.

пише, с разрушено здраве, далеч от София, без контакт с научни среди, без кабинет, без библиотека, без средства и успява да израстне и да се изгради до равнището на геолог от висока класа и с европейска известност. Още като студент през 1926 г. той публикува първия си научен труд върху Еоцена в СИ България. Защищава докторска дисертация през 1932 г. на тема „Палеонтологични и стратиграфски изучвания върху Еоцена във Варненско“, а през учебната 1932–1933 г. работи като учител в III мъжка образцова гимназия в София. От 1936 г. започва да работи като геолог в „Отделението за мините“ в София. Там отново се разболява и пак се прибира във Варна. Бил е всестранно надарена личност – и добър музикант, и добър художник. Д-р Петър Гочев се е изявил като първокласен палеонтолог на Терциера и особено на Терциера във Варненско. Автор е на 19 статии.

References: Petrbock (1938), Cohen (1951), Bonchev (1955), Borissov (1963, 1981), Gueorguiev, Mandev (1989).

Detelin Dachev (January 24, 1937, Golyama Zhelyazna village, Lovech district – August 21, 2013, Sofia)

Macropalaeontologist (Pisces, Palaeogene). Graduated from Sofia University (1963), PhD (1971); regional geologist (1971–2004); lecturer (2004–2012) in University of Mining and Geology, Sofia.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology of Sofia University, Museum of Geology and Paleontology of University of Mining and Geology, Sofia.

³ Teis, R. V., D. P. Naidin, M. S. Vergilova. 1975. Palaeotemperatures of the Jurassic and Early Cretaceous of Bulgaria according to the isotopic oxygen composition of Belemnites Guards. – *Geologica Balc.*, 5, 3, 65–80.

Детелин Михайлов Дачев (24.01.1937, с. Голяма Желязна, Ловешка област – 21.08.2013, София)
Завършва средното си образование в Ловеч през 1955 г., а висшето си с квалификация геолог-палеонтолог – в Софийския университет през 1963 г. След дипломирането си е геолог-картировач в Комитета по геология (1963–1965). От 1966 до 1971 г. е аспирант по палеонтология в Софийския университет, като същевременно води упражнения на студентите по дисциплините „Палеонтология“ и „Стратиграфия“. Защитава

дисертационния си труд през 1971 г. Има постижения в областта на палеонтологията – специално във филогенията и разпространението на акулите през Палеогена в България и стратиграфията на палеогенските седименти в Плевенско. През 1972 г. е картировач в СЗ Алжир, след това работи в Лабораторията по Морска геология в ГИ, БАН (1972–1974), в Тунис (1974–1975), Предприятието за геофизични проучвания и геоложко картиране (1975–1978), директор в Националната комисия по минерални ресурси, Мозамбик (1978–1981), експерт по музеология в Ангола (1981–1983), завеждащ звено по научна информация на Предприятието за лабораторни изследвания (1984–1990). През периода 1998–2004 г. работи в ГЕЯ Експерт, а от 2004–2012 г. е преподавател в катедрата по инженерна геоекология при Минно-геоложкия университет, София. Като общественик е избран за периода 1996–2000 г. за заместник-кмет на район „Студентски“. Автор на повече от 95 научни статии в различни области на геологията, от които 3 – в областта на палеонтологията.

References: Yordanov, Vitov (2013).

Maria Atanasova-Delcheva (1925? – after 1980?)
Macropaleontologist (Bareman and Aptian *Requienia* and *Matheronia*). Assistant professor and associate professor in the High Pedagogic Institute (nowadays Plovdiv University “Paisiy Hilendarski”).

Collection: Plovdiv University “Paisiy Hilendarski”.

Мария Атанасова-Делчева (1925? – след 1980?)
Работила е като асистент към катедрата по геология на Висшия педагогически институт по природо-математическите дисциплини (сега Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“). По-късно, когато геологията преминава към катедрата по „Обща биология“, става доцент. Публикувала е главно в „Научни трудове на Висшия селскостро-

пански институт“, Пловдив (сега „Научни трудове на Пловдивския университет“) и в Списанието на БГД. Работила е върху горнокредните седименти от Източна България, баремските и аптски цефалоподни и ургонски седименти от Предбалкана и тяхната фауна (главно бивалвии) – предимно от родовете *Matheronia* и *Requienia*, както и върху палеобиогеохимичния състав на техните черупки. Нейната кандидатска дисертация е посветена на таксономията на *Pachyodonta* от варовиците край Черепишкия манастир. Авторка е на 23 научни публикации, предимно с палеонтоложки характер.

Natalia Dimitrova (November 23, 1926, Kemerovo town, Russia – March 9, 1981, Sofia)

Macropaleontologist (mainly Lower Cretaceous bivalves, gastropods and ammonites). Graduated from Sofia University (1950), geologist in the Committee of Geology and Mineral Ressources (1950–1960), Palaeontological Laboratory, research associate, Scientific Geological Institute of Committee of Geology and Mineral Ressources (1960–1967), and the Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences (1967–1981), PhD (1975).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Наталия Йорданова Димитрова (23.11.1926, Кемерово, Русия – 9.03.1981, София)

Родена е в семейството на български политемигранти, но от най-ранното си детство идва в България. Отначало учи в Дългопол, а след това в Провадия, където завършва гимназията с отличие. През 1950 г. тя се дипломира със специализация

по палеонтология в Софийския университет и постъпва на работа в Главното управление за геоложки и минни проучвания, отначало в отдела „Геоложко картиране“, където работи в геоложка бригада под ръководството на проф. В. Цанков в Централна и Западна Стара планина, а след това оглавява Макропалеонтоложката лаборатория, в която постепенно се насочва към

изследването предимно на долнокредната фауна, събирана по време на геоложкото картиране. Защитава кандидатска дисертация през 1975 г. и публикува повече от 25 научни труда, сред които и 2 тома от поредицата „Фосилите на България“ – „Том IV. Долна Креда. Главоноги (Nautiloidea и Ammonoidea)“ (1967) и „Том IV⁶. Долна Креда.

Охлюви и миди“ (1974), които са сред най-значителните ѝ приноси в областта на палеонтологията. През 1968 г., съвместно със С. Бресковски, написва раздела „Долна Креда“ от монографичния сборник „Стратиграфия на България“ (под редакцията на В. Цанков и Х. Спасов). Тя допринася много за попълването на сбирките на Музея по палеонтология и исторична геология на Софийския университет и на Националния природонаучен музей с долнокредни фосили. В последните години работеше над таксономията на долнокредни бивалвии от сем. Ostreidae, но ранната ѝ смърт не ѝ позволи да завърши този проект.

References: ***(1981).

Milka Encheva (March 18, 1930, Sofia – August 01, 2003, Sofia)

Macropalaeontologist (Triassic ammonites, pelecypodes, etc.). Graduated from Sofia University (1954), geologist and research associate in the Scientific Research Geological Institute of the Committee of Geology and Mineral Resources (1960–1967) and later in the Geological Institute of Bulgarian Academy of Sciences (1967–1990), PhD (1977).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Милка Георгиева Енчева (18.03.1930, София – 01.08.2003, София)

Завършва специалност „Геология“ на Софийския университет с квалификация геолог-палеонтолог през 1954 г., след което постъпва на работа в системата на Главното управление за геоложки и мин-

ни проучвания, служба „Геоложко картиране“.

Участва в съставянето на геоложки карти в Централна и Западна Стара планина и Трънско. От тези проучвания са и статиите ѝ върху триаската фауна от Централния Балкан, Троянско-Тетевенско и Забърдето. През камералния период е ра-

ботила предимно в Макропалеонтоложката лаборатория, която се е помещавала в сградата на Софийския университет. При създаването на НИГИ към Комитета по геология през 1960 г. преминава на работа към него и започва като специалист, а по-късно като научен сътрудник се занимава с тема върху Триаската система в Западна България съвместно с Д. Тронков, Н. Гноевая и Е. Трифонова. През 1965 г. този колектив публикува работа върху стратиграфията на Триаската система в СЗ България. Много важни са статиите ѝ с И. Кънчев,

публикувани през 1962 и 1965 г. за Триаса в околностите на гр. Котел, където тя за пръв път фаунистично доказва, че флишките седименти, приемани от всички по-ранни изследователи за горноюрски, са с къснотриаска възраст. При сливането на НИГИ с ГИ, БАН през 1967 г. тя преминава към ГИ, БАН, секция „Палеонтология“. През 1968 г. Милка Енчева, заедно със съпруга си Илия Кънчев, публикува раздела за Триаската система в монографичния сборник „Стратиграфия на България“ (под реакцията на В. Цанков и Х. Спасов). От 1969 г. М. Енчева публикува 3 колективни статии с триаски палеонтоложки данни от дълбоките нефтени сондажи от СИ България. През 1972 г. тя издава и своя капитален таксономен труд „Том II. Триас“ от поредицата „Фосилите на България“. През 1977 г. защитава кандидатска дисертация, а през 1978 и 1979 г. публикува и 2 статии върху филогенията и екологията на сем. Posidoniidae. Автор е на повече от 15 статии и една монография.

Д-р Милка Енчева дари много свои материали от Котленско на Природонаучния музей в гр. Котел.

Krasimira Zaharieva-Kovacheva (May 04, 1909, Sofia – May 27, 1994, Sofia)

Macropalaeontologist (Triassic ammonites and bivalves, Middle Jurassic bivalves and brachiopods, Upper Cretaceous brachiopods, 9 palaeontological publications). Graduated from Sofia University (1932), PhD in Botanic (1939), specialisation on palaeontology in Berlin (1941–1943), assistant professor and lecturer in the Department of Palaeontology of Sofia University (1943–1969).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Красимира К. Захариева-Ковачева (04.05.1909, София – 27.05.1994, София)

Красимира Захариева завършва специалност „Естествена история“ в Софийския университет през 1932 г., след което работи върху докторската си дисертация (из областта на ботаниката), която защитава през 1939 г. Провежда специализация по палеонтология в Берлин в периода 1941–1943 г. Работила е като асистент и преподавател в Софийския университет през цялата си творческа кариера – от 1943 до 1969 г. В различни периоди от своя живот

д-р К. Захариева се е занимавала с различни палеонтоложки проблеми, напълно независими един

от друг. Първата ѝ публикация се явява много късно – през 1947 г. Това е студията ѝ за горнокредните брахиоподи, върху които не успява да приложи новата за това време методика за изучаване на вътрешния им строеж, тъй като екземплярите били прекристализирали. Втората ѝ публикация е палеоботаническа – терциерна, както и следващата, в която определя възрастта на Пернишките възгори като сарматски. През 1956 г. публикува една внушителна студия върху догерската фауна от Западна Стара планина. Към този въпрос се връща и през 1959 г. През 1957 г. съобщава и за първия трилобит от Ордовика в Искърския пролом. През 1958 г. д-р Захаријева започва една тема, на която посвещава серия от 4 статии, самостоятелни или колективни – изследване на триаските фосили в района на гр. Котел. В следващата статия тя „скача“ върху стратиграфията на Алба в България. Друг геоложки проблем, с който д-р Захаријева се занимава дълго време, е проблемът за произхода на Побитите камъни (Дикили таш) във Варненско и на сходни на тях явления. Тя смята, че това е една вкаменена гора, а на това мнение е и известният съветски (грузински) палеонтолог Л. Ш. Давиташвили. На този проблем, самостоятелно или в колектив с него, посвещава 7 публикации, една от които представлява отделна брошура. Общо д-р Красимира Захаријева-Ковачева е автор или съавтор на 20 геоложки публикации.

References: ***(1994).

Georgi Zlatarski (January 25, 1854, Veliko Tarnovo – August 9, 1909, Veliko Tarnovo).

Macropalaeontologist, stratigrapher. First Bulgarian geologist. Graduated from the University of Zagreb, Croatia. Specialisation in palaeontology in London. Professor of Geology and Palaeontology in Sofia University.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Георги Николов Златарски (25.01.1854, Велико Търново – 9.08.1909, Велико Търново)

Баща му Никола Златарски е известен търновски народен учител. Георги завършва основното си образование в родния си град, а след това постъпва в Султанския лицей в Цариград, където учи 3 години. Оттам той отива в Загреб, завършва гимназия и постъпва в Университета, където следва естествени науки. От

тях той избира геологията за своя първа специалност. Златарски се завръща в България през м. май 1880 г. и бива назначен за геолог-минералог при Министерството на финансите. През 1881 г. е приет за член на Българското книжовно дружество.

След това Златарски предприема многобройни пътувания в страната и чужбина и публикува серия от обобщителни стратиграфски статии. Фактически той няма „чисто“ палеонтоложки публикации, но в стратиграфските си обобщения цитира богати фаунистични находки, голямата част определени от него. От 1897 г., когато е назначен за редовен професор по геология и палеонтология във Висшето училище в София, започва да чете курса по палеонтология за студентите по „Естествена история“. Като венец на публицистичната дейност на Г. Златарски се явява неговият труд „Геологията на България“, публикуван 18 години след смъртта му от неговия ученик проф. П. Бакалов.

В битността си на висш държавен служител и университетски професор Г. Златарски е погълнат от множество задължения, но в основата на всичко е било неговото желание да проучи геологията на българските земи. Той е разбирал ясно, че за да се изясни строежът и геоложкото развитие на тези земи, е необходимо да се изясни тяхната стратиграфия, която стои в основата на геоложката периодизация. Затова се заема с интензивни полеви стратиграфски изследвания. Събира и сам определя хиляди фосили от различни групи, с помощта на които стратиграфира седиментните комплекси. Освен с множество други задължения дните му са се запълвали от теренни изследвания и оперативни определения на фосилите, без да може да отдели време за тяхното по-подробно изследване. Показателно за неговата оценка на палеонтологията е, че той основава Музея по палеонтология на Софийския университет, като освен собствените колекции, осигурява закупуване на знаменитите Кранцови колекции (Kranz's collections) от фосили, които стават класическото ядро на този музей.

References: Bonchev (1955), Nikolov, (2004).

Denka Ilieva-Vergilova (July 29, 1923, Plevan – April 29, 1954, Sofia)

Micro- and macropalaeontologist (Upper Cretaceous and Palaeogene). Graduated from Sofia University (1946), PhD (1953). Geologist in the Laboratory of Palaeontology of the Geological Survey.

Collection: not preserved.

Денка Илиева-Вергилова (29.07.1923, Плевен – 29.04.1954, София)

След завършване на Девическата гимназия в родния си град (1941) продължава обучението си в Софийския университет, специалност „Естествена

история“ (1941–1946). Започва работа като геолог в Главната дирекция за геоложки и минни проучвания (1946). Защищава дисертация за степента „доктор на естествените науки“ през 1953 г. Първа съпруга на проф. Васил Вергилов и майка на геолозите Илия и Златил Вергилови. Публикувала е 4 научни ста-

тии с изследвания на горнокредни *Orbitoides* и терциерни нумулити от Южна България, както и изследвания върху старотерциерни *Echinoidea* и *Lamellibranchiata* от Кърджалийско. В тези статии блестя таланта ѝ като палеонтолог. За съжаление нейните колекции не са запазени. Починала е много млада.

References: ***(1960a).

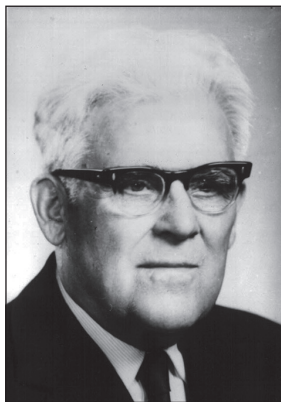
Daki Jordanov (September 13, 1893, Omurtag – April 05, 1978, Sofia)

Palaeobotanist (mainly Pliocene flora) and botanist. Graduated from Sofia University (1921), specialisation in the University of Berlin (1926–1928), assistant professor (1922), PhD (1935), private associate professor (1939), associate professor (1944), professor (1945–1973), corresponding member (1945), academician (1947) of the Bulgarian Academy of Sciences.

Collection: Department of Biology of Sofia University.

Даки Йорданов Вичев (13.09.1893, Омуртаг – 5.04.1978, София)

Роден е в гр. Омуртаг в многолюдно семейство. През 1907 г. се записва в шуменското двугодишно лесовъдско училище и през 1909 г. го завършва с отличие. Постъпва като студент по „Естествена история“ в Софийския университет, но скоро прекъсва следването, понеже е призван в армията. През 1919 г. Даки Йорданов отново е студент в Софийския университет и през 1921 г. се дипломира. Асистент (1922), доктор (1935), частен доцент (1939), доцент (1944–1973), член-кореспондент на БАН

(1945), академик (1947). От 1922 до 1973 г. е период на дълга преподавателска кариера в Софийския университет, като едновременно с това се занимава

и с научноизследователска дейност. Със своите изследвания Д. Йорданов остава едно от големите имена в историята на българската ботаника. Автор е на повече от 120 научни труда в различни области на ботаниката – геоботаника, фитогеография и екология. Той работи и в областта на палеоботаниката. Негова заслуга е и създаването на секция „Палеоботаника“ в Института по ботаника към БАН. Съавтор е на 5 палеоботанически труда – 2 за Терциера в Неврокопско (Гоцеделчевско) и 3 за Софийския плиоценски басейн. Има проучвания върху растителността на съседни страни – Гърция и Албания.

References: Stanev (1986, 1993, 1995, 2013), ***(1966), ***(1982).

Boyan Kamenov (October 27, 1907, Sofia – November 22, 1979, Sofia)

Palaeontologist (in the beginning), later engineer-geologist. Graduated from Sofia University (1931), PhD (1936), corresponding member of the Bulgarian Academy of Sciences (1951).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Боян Ганчев Каменов (27.10.1907, София – 22.11.1979, София)

Завършва „Естествена история“ в Софийския университет (1931). Отначало работи върху стратиграфията на Юрата в Етрополско (защитава докторска дисертация през 1936 г.). Отделя нов амонитен вид – *Bonarellia boncevi* Каменов от Догера в Етрополско. Публикува и горноюрски амонити от с. Комщица, Годечко. Установява (1932 г.) съвместно с Еким Бончев при-

съствието на Албския етаж в България. Също с Е. Бончев изучава стратиграфията на Горната Крета в СЗ България. Работи и в областта на въглищната геология и върху геологията на железните руди (заедно с Ц. Димитров) в Манастирските височини. През 1936–1937 г. определя тортонската фауна, събрана от Р. Берегов

от СЗ България. Автор е на раздела за Палеозоя в „Основи на геологията на България“ (1946), в който се цитира цялата известна до момента фауна и флора. През 1947–1948 г. специализира инженерна геология в „Хидроенергопроект“ в Москва и оглавява новосъздадената катедра по инженерна геология и хидрогеология в Софийския университет (1950–1952), която по-късно преминава към

Държавната политехника и след това в Минно-геоложкия институт (днес Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“). От 1953 до 1959 г. проф. д-р Боян Каменов е първият му ректор. От 1951 г. е член-кореспондент на БАН, а в периода 1959–1968 г. е секретар на Отделението за геоложки и географски науки на БАН. Автор е на 4 палеонтоложки статии.

References: ***(1966a).

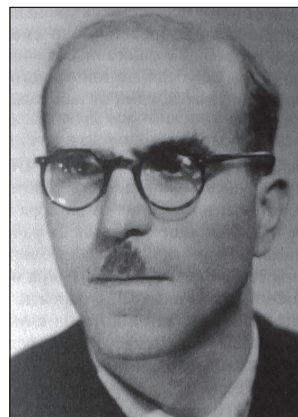
Boris Kitanov (March 28, 1912, Sofia – July 06, 1996, Sofia)

Palaeobotanist (mainly Neogene and Quaternary flora). Graduated from Sofia University (1937), specialisation in the Yagellonian University, Krakow (1937), assistant professor in Sofia University (1942), associate research in the Botanical Institute, Bulgarian Academy of Sciences (1948–1952), professor in Sofia University (1952–1977).

Collection: Department of Biology, Sofia University.

Борис Павлов Китанов (28.03.1912, София – 06.07.1996, София)

Завършва лесовъдно училище, а през 1937 г. и „Естествена история“ в Софийския университет. През 1942 г. става асистент, а в периода 1952–1977 г. е професор по ботаника в университета.

През 1970–1973 г. преподава в Хавана, Куба. Бил е ръководител на катедра „Ботаника“ към Софийския университет в периода 1965–1967 г. и 1970–1973 г., декан на Биологическия факултет (1964–1967), зам.-председател на Комисията по защита на природата (1957–1959). Работил е предимно върху Algae – Spermatophytes и Phanerogams. Автор или съавтор е на 60

научни труда, 14 от които са от областта на палеоботаниката. Въз основа на намерената и описана фосилна флора определя възрастта на Пернишкия и Бобовдолския каменовъглен басейн, изследва също фосилни растения от находищата в кв. Лозенец и с. Кътина на Софийския плиоценски басейн и от Гоцделчевския (Неврокопски) басейн.

References: ***(1966b), Stanev (1995, 2013).

Dimiter Kovachev (October 20, 1928 – December 13, 2013, Asenovgrad)

Biologist and Palaeontologist (mainly Pliocene and Pleistocene vertebrate fossils). Graduated from Sofia University (Biology, 1953), Director of the Palaeontological Museum in the Asenovgrad town.

Collections: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University; Museum of Palaeontology in Asenovgrad, branch of the National Museum of Natural History of the Bulgarian Academy of Sciences, Sofia.

Димитър Ковачев (20.10.1928 – 13.12.2013, Асеновград)

Български учител – биолог и палеонтолог, един от основоположниците на Палеонтоложкия музей в Асеновград (1990) и негов дългогодишен уредник и директор (1990–2013). Приносите на Димитър Ковачев са пример за издигането на ролята на българската палеонтология на гръбначните животни в изучаването на природната обстановка на къснонеогенската Балкано-Иранска зоогеографска провинция. През 2001 г. е обявен за почетен гражданин на Асеновград. Той е учител по биология в гимназията в Асеновград (днес СОУ „Св. Княз Борис I“). При летни експедиции през 1960 г. открива скелет на

плиоценски дейнотериум край с. Езерово. През 70-те години започва организирането и провеждането на редовни палеонтоложки експедиции със свои ученици. Дълги години ръководи разкопки в находището на мезот-понтски (къснонеогенски) бозайници край Благоевградското с. Калиманци, а през 80-те години открива и нахо-

дището „Гиризите“ край с. Хаджидимово, едно от най-богатите за науката находища на пикермийска фауна. Първоначално излага своята експозиция в училището, където преподава, а по-късно, благодарение на подкрепата от Българската академия на науките, е организирано създаването на Палеонтоложкия музей в Асеновград, където да бъдат съхранени и представени над 40 хиляди открити фосилни находки. Автор е на 7 самостоятелни и 8 колективни публикации. Сред тях са описанието на нов вид мечка – *Indarctos bakalovi*, на уникалния, почти пълен скелет на саблезъбата котка *Metailurus*, монографичната работа върху маймуните *Mesopithecus*. Откривател е и на единствените до момента останки от изчезнал вид *Kalimancia bulgarica*.

References: Spassov (2015).

Todorka Kovatcheva (December 17, 1929, Sofia – November 24, 1992, Sofia)

Micropalaeontologist (mainly Lower Cretaceous foraminifers, 25 publications). Graduated from Sofia University (1954), geological mapping in the area of Stara Planina Mountain (1954–1957), hydrogeologist in Vodproekt, Sofia (1957–1963), geologist (1963), research associate in the Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences (1967–1984), PhD (1975).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Тодорка Стефанова Ковачева (17.12.1929, София – 24.11.1992, София)

Завършва средното си образование през 1947 г., а висшето в Биолого-геолого-географския факултет на Софийския университет в извънредния випуск геолози-картировачи през 1954–1955 г. В периода 1954–1957 г. участва в геоложкото картиране в Стара планина, а от 1957 до 1963 г. работи като хидрогеолог във „Водпроект“, София. През 1963 г. постъпва като специалист, а от 1967 до 1984 г. е научен сътрудник в Геологическия институт при БАН. През

1975 г. защитава дисертация върху долнокредни фораминифери и става „кандидат на геолого-минералогическите науки“ (днес „доктор“). В първата си публикация изучава баремските и аптски фораминифери от Централния Предбалкан, а по-късно определя възрастта на ургонските седименти в Ловешко. След специализация при Н. Bartenstein в Германия публикува корелация

по фораминифери на баремски седименти от България и СЗ Германия, а по-късно и един принос в изучаването на българските баремски фораминифери. През 1975 г. започва да публикува последователно резултати от изследването на бедулските, гаргаските и клансейските фораминифери от СИ България, както и зонирването на баремските и аптски седименти по фораминифери. Д-р Тодорка Ковачева излезе в пенсия през 1984 г., но продължи да изучава българските долнокредни фораминифери до кончината си.

Elieser Raphael Cohen (1905, Shumen – October 26, 1956, Sofia)

Macropalaeontologist in the begining of his carreer (mainly Jurassic and Cretaceous bivalves, brachiopods, ammonites and belemnites from the region of Teteven, Central Fore-Balkan), later regional geologist. Graduated from Sofia University (1928), PhD

(1935), geologist in the Geological Survey, Sofia (1935–1956).

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Елиезер Рафаел Коен (1905, Шумен – 26.10.1956, София)

Произлиза от дребно търговско семейство. Родителите му са искали да го направят търговец и затова той постъпва във Варненското търговско училище, което завършва през 1922 г. Обаче младият Коен, изпълнен с любов към труда и знанията, не се примирява с този план и още през същата година отива в София и се записва студент по хуманитарни науки. Без да ги завърши, през 1925 г. той става студент по „Естествена история“ в Софийския университет. Тук попада в средата на големите

геолози Георги Бончев и Стефан Бончев. През 1928 г. Елиезер Рафаел Коен завършва университета и е назначен за учител в Софийското еврейско училище. Същата година обаче, поради упорития си стремеж към геологията и минното дело, Коен напуска учителството и заминава да учи минно инженерство в Берлинската политехника.

Липсата на материална

издръжка го принуждава да прекъсне учението си и да се завърне в България през 1930 г. Веднага започва стаж в Държавни мини „Перник“. Работи при проф. С. Бончев, изготвя дисертацията си и защитава докторат за района на Тетевенско. Получава научната степен „доктор на естествените науки“. За да получи по-широки геоложки знания, д-р Коен заминава за Западна Европа. Там той прави опити да постъпи в някои от крупните геоложки институти във Франция и Англия, но не бива приет и се принуждава да се завърне обратно в България. След ново кратко учителстване в еврейската прогимназия в София, през 1935 г. е назначен за геолог, а по-късно и за началник секция при тогавашното Минно отделение на Министерството на търговията, промишлеността и труда. През този период на творческа геоложка работа д-р Коен се проявява като упорит и талантлив учен. Той работи най-вече в областта на геоложкото картиране. През 1935–1942 г. д-р Коен издава своите първи научни работи, които са свързани с изясняването на геоложкия строеж на Дервент-Дервишката планина, на района между Костино и Сестримо и особено на СИ България, съответно на Провадийската соленосна област, на Източна Стара планина, на Авренското плато, на Подвис-Люляковския дял на

Източна Стара планина и др., като често в своите статии публикува и намерената фауна, определена лично от него – брахиоподи, амонити и др. от Лиаса, Долната Креда и др.

Д-р Е. Коен взема активно участие в организирането на геологопроучвателното дело у нас след 9.09.1944 г. Той се свързва със съветското командване в България и с помощта на съветския геолог Данилов обединява колектива на българските геолози и организира систематизирането на геоложкия материал и публикуването на сборника „Основи на геологията на България“ (1946), чийто главен редактор е той. Бил е главен редактор от 1949 до 1952 г. и на сп. „Минно дело“ и има големи заслуги за неговото укрепване. През последните години на своя живот д-р Коен е съветник, експерт и консултант по геоложкото картиране и по проучване на полезните изкопаеми. До последните минути на своя живот той е настоявал пред държавните органи за увеличаване на средствата за търсене на нефт и газ и на други полезни изкопаеми в страната. Д-р Коен е бил голям ентузиаст, със завидна работоспособност в областта на палеонтологията, регионалната геология и геоложкото картиране, автор на повече от 40 научни статии и многобройни производствени отчети.

References: *** (1956), Iliev, Nesheva (1995), *** (1960b).

Violeta Konstantinova (February 14, 1924, Pazardzhik – December 8, 2014, Sofia)
Started as palaeontologist (Palaeogene) and palaeobotanist (Permian) and later became coal petrographer. Graduated from Sofia University (1946), PhD (1949), geologist (1949–1960), Geological Survey, research associate and associate research professor in the Scientific Research Geological Institute of the Committee of Geology and Mineral Resources (1960–1967) and the Geological Institute of Bulgarian Academy of Sciences (1967–1984). Author of 36 (2 palaeontological) scientific papers.

Виолета Михайлова Константинова (14.02.1924, Пазарджик – 8.12.2014, София)

Завършила е средното си образование през 1942 г. в Пазарджишката девическа гимназия – полукласически отдел, след което е приета за студентка в Софийския университет. През септември 1946 г. завършва висшето си образование – специалност „Естествена история“ и става докторантка в Геологическия институт на Софийския университет. На 14.06.1949 г. защитава дисертация на тема „Стратиграфски и палеонтоложки проучвания на Терциера в Търновско“, както и устна тема „Влиянието на сушата върху развитието на земноводни и влечуги“ и получава научната степен „доктор на естествените науки“.

Виолета Константинова започва своята научна кариера като въглищен петрограф с методичната си публикация върху микроскопските методи за изследване на антрацитните въглища, отпечатана в „Минно дело“ през 1954 г. Втората ѝ публикация е върху петрографската характеристика на Бобовдолските въглища (1956). През 1957 г. публикува в Годишника на

Управлението за геоложки и минни проучвания изследванията си върху флората от р. *Walchia*, намерена във въглища от мина „Зелени град“, южно от гр. Белоградчик, с което за пръв път доказва пермската им възраст. През 1958 г. публикува резултатите от докторската си дисертация върху палеонтологията

и стратиграфията на палеогенските седименти в Търновско. С това приключва нейната палеонтоложка дейност и тя съсредоточава своето внимание в областта на въглищната петрография и изразства като един международно признат специалист в тази област.

Д-р Виолета Константинова е автор на 36 публикации (2 на палеонтоложка тематика и 34 – от областта на въглищната петрография). Тя работи като научен сътрудник и старши научен сътрудник във въглищната лаборатория на НИГИ и по-късно в НИПИ към Комитета по геология, както и в ГИ при БАН до пенсионирането си. От 1969 до 1972 г. д-р Виолета Константинова чете лекциите по въглищна петрология на студентите от специалност „Геология“ в Геолого-географския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. От 1969 г. Константинова е избрана за член на Международния комитет по въглищна петрология, като през годините работи активно при разработване на мацералните термини във въглищата.

Emilia Kojumdgieva (October 10, 1929, Sofia – June 8, 1989, Sofia)

Macropalaeontologist and biostratigrapher (mainly Neogene molluscs, more than 100 publications, including 2 monographies). Graduated from Sofia University (1953), PhD student of Prof. V. Tzankov (1954–1957), PhD (1959), DSc (1988), geologist in a hydrogeological enterprise (1958–1959), research associate in the Scientific Geological Institute of the Committee of Geology and Mineral Resources (1960–1967), research associate (1967–1974), associate research professor (1974–1989) in the Geological Institute, Bulgarian Academy of Sciences.

Collection: Museum of Palaeontology and Historical Geology, Sofia University.

Емилия Иванова Коюмджиева (10.10.1929, София – 8.06.1989, София)

Родена е в семейството на интелектуалци (книгоиздател и преводач). През 1948 г. завършва Първа девическа гимназия в София, където се увлича по естествените науки. Тази нейна любов я кара да запише специалност „Геология“ в Софийския университет (1948–1953). Като студентка Е. Коюмджиева се отличава с голямо трудолюбие и стремеж към търсене на неизвестното. Тези й качества са забелязани от проф. В. Цанков, който я привлича за дипломантка, а по-късно и за аспирантка (1954–1957). През 1959 г. Е. Коюмджиева защитава успешно своята дисертация на тема „Стратиграфия на Миоцена от басейна на р. Огоста“. От 1958 до 1959 г. работи в „Енергопроект“, отначало като технически изпълнител, а след това като проектант III степен. При създаване през 1960 г. на Научноизследователския геологически институт към Комитета по геология и минерални ресурси тя е избрана за научен сътрудник, а след сливането му с Геологическия институт при БАН, преминава към последния. От

1974 г. е ст.н.с. II ст., а от 1982 г. е ръководител секция „Палеонтология“. През 1988 г. Емилия Коюмджиева защитава дисертация за научната степен „доктор на науките“ на тема „Миоценски молюски от СЗ България (таксономия, палеоекология и екостратиграфия)“. През периода 1974–1982 г. работи 3 години като геолог в геоложката група на БАН в помощ на Кубинската академия на науките във връзка с изготвяне на геоложка карта на страната.

Повече от 30 години от творческата си дейност Е. Коюмджиева посвети на проблемите на палеонтологията, стратиграфията и палеогеографията на Неогена в България. Има публикувани 2 монографии в поредицата „Фосилите на България“ – „Том VII. Тортон (Виено-панонски тип)“ (1960) и „Том VIII. Сармат. Молюски“ (1969) и повече от 100 научни статии. Тя бе активен член на Българската национална комисия по стратиграфия, на Българския национален комитет по Международната геоложка корелационна програма към ЮНЕСКО и член на Ръководството на Регионалния комитет по стратиграфия на Средиземноморския Неоген. Национален отговорник на 3 проекта по МГКП. В периода 1986–1989 г. тя е ангажирана и с работа по Геоложката карта на България в М 1:100 000.

Със своите големи познания, геоложка ерудиция и знания на чужди езици Е. Коюмджиева беше винаги желан участник в многобройните национални и международни научни мероприятия – съвещания, конференции, симпозиуми и конгреси по проблемите на Неогенската система.

References: Popov (1989, 1992).

References

Летература

- Bakalov, P. 1940. Biographic notes about Prof. Dr. Stefan Bonchev. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 11, V–VI (in Bulgarian).
Bonchev, E. 1955. *The Geology of Bulgaria, Part I*. Sofia, Nauka i Izkustvo Publ. House, 264 p. (in Bulgarian).
Bonchev, E. 1965. Prof. Peter Nikolov Bakalov (5.05.1879–14.12.1964). – *Trav. Géol. Bulg.*, 7, 7–13 (in Bulgarian).
Bonchev, S. 1896. Das Tertiärbecken von Haskovo (Bulgarien). – *Jb. der K. K. Reichsanstalt*, Bd. 46, Heft. 2, Wien, 309–385.
Borissov, I. 1963. *Our First Geologists. Series "Biology and Geology"*. Sofia, Narodna Prosveta Publ. House, 79 p. (in Bulgarian).
Borissov, I. 1981. *Outstanding Bulgarian Geologists*. Sofia, Narodna Prosveta Publ. House, 99 p. (in Bulgarian).
Gueorguiev, G. K., P. Mandev. 1989. 50 years of the death of Dr. P. Gocev (1902–1938). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 50, 1, p. 128 (in Bulgarian).
Cohen, E. R. 1951. Peter Gochev. – *Minno Delo J.*, 6, 5–6, 388–393 (in Bulgarian).
Cohen, E. R. 1952. Dr. Rostislav Beregov. – *Minno Delo J.*, 7, 2, 126–128 (in Bulgarian).
Iliev, I., L. Nesheva. 1994. Jubilees of outstanding Bulgarian geologists. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 56, 1, 120–124 (in Bulgarian).
Ivanov, Zh. 1991. Ekim Bonchev (1907–1992). – *Ann. de l'Univ. de Sofia, Fac. de Géol. et Géogr.*, 85, 1–Géol., 5–8 (in Bulgarian).
Mandov, G. 1986. Prof. Dr. Emil Belmoustakov. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 47, 2, 216–217 (in Bulgarian).
Moskovski, S. 1991. Ekim Bonchev (16.04.1907–16.01.1992). – *Ann. de l'Univ. de Sofia, Fac. de Géol. et Géogr.*, 85, 1–Géol., 153–155 (in Bulgarian).
Nikolov, T. 1953. Dr. Rostislav Beregov. – *Priroda i Znanie J.*, 6, 6, 21–22 (in Bulgarian).
Nikolov, T. 2004. Ami Boué and George Zlatarski – two stars in the dawn of Bulgarian geology. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 65, 1–3, 5–18 (in Bulgarian with an English abstract).
Nikolov, T. 2007. Ekim Bonchev – the heights of a life (on the occasion of his hundredth anniversary). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 68, 1–3, 189–196 (in Bulgarian with an English abstract).
Nikolov, T. 2015. Prof. Maria Stoyanova-Vergilova (1926–2015). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 76, 1, 171–172 (in Bulgarian).

- Ognianova, N. 1976. Dr. Rostislav Sergeevich Beregov (23. XII. 1908–13. VI. 1946). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 57, 3, p. 78 (in Bulgarian).
- Petrbok, J. 1938. Zemřel geolog D-r Petr Gočev. – *Časop. Národ. Mus., Odd. Přírodoved.*, 112, 294–296.
- Popov, N. 1989. Senior Research Assoc. Emilia Ivanova Kojumdgieva (1929–1989). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 50, 3, 122–123 (in Bulgarian).
- Popov, N. 1992. Emilia Ivanova Kojumdgieva – list of publications. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 53, 3, 119–122 (in Bulgarian).
- Spassov, N. 2015. Dimiter Kovachev (1928–2013). In memorandum. – *Historia naturalis bulgarica*, 21, p. 24.
- Stanev, S. 1986. *Daki Jordanov. Bibliography*. Sofia, BAS, 162 p. (in Bulgarian).
- Stanev, S. 1993. *Outstanding Bulgarian botanists*. Plovdiv, Hristo G. Danov Publ. House, 119–134 (in Bulgarian).
- Stanev, S. 1995. *Outstanding Bulgarian botanists*. Plovdiv, Hristo G. Danov Publ. House, 102–118 (in Bulgarian).
- Stanev, S. 2013. *Outstanding Bulgarian botanists*. Plovdiv, Paisiy Hilendarski Publ. House, p. 294 (in Bulgarian).
- Tchoumatchenco, P., T. Nikolov. 2016. Dr. R. S. Beregov (1908–1946) – life and scientific creativity. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 77, 1 (in Bulgarian with an English abstract) (this volume).
- Tchoumatchenco, P., S. Petrousenko, Y. Yanev, G. Dimov, I. Lissenko-Chehlarova. 2012. Bulgarian geologists of Russian origine. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 73, 1–3, 127–141 (in Bulgarian with an English abstract).
- Yordanov, M., O. Vitov. 2013. Dr. Detelin Mihaylov Dachev (4.01.1937–21.08.2013). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 74, 1–3, 194–195 (in Bulgarian).
- Zagorchev, I. 1992. Academician Prof. Dr. Ekim Bonchev (16. IV.1907–16.I.1992). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 53, 2, 121–122 (in Bulgarian).
- Zagorchev, I. 2008. Kiril Yordanov Budurov (1934–2008). – *Pander Society Newsletter*, 40, May 2008, 35–36.
- *** 1946. Dr. Rostislav Beregov. – *Geologica Balc.*, 4, 2, 47–48 (in Bulgarian).
- *** 1956. Dr. Elieser Raphael Cohen. – *Minno Delo J.*, 11, 6, 84–85 (in Bulgarian).
- *** 1960a. Dr. Denka Ilieva-Vergilova. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 20, 1, p. 117 (in Bulgarian).
- *** 1960b. Dr. Elieser Raphael Cohen. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 20, 1, p. 117 (in Bulgarian).
- *** 1965. Prof. Peter Nikolov Bakalov /5.05.1879–14.12.1964/. – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 26, 2, p. 232 (in Bulgarian).
- *** 1966. Daki Yordanov. – In: *Short Bulgarian Encyclopedia*, 2, p. 565 (in Bulgarian).
- *** 1966a. Boyan Ganchev Kamenov. – In: *Short Bulgarian Encyclopedia*, 2, p. 565 (in Bulgarian).
- *** 1966b. Boris Kitanov. – In: *Short Bulgarian Encyclopedia*, 3, p. 49 (in Bulgarian).
- *** 1968. Ekim Stefanov Bonchev. – *Bull. Geol. Inst., Ser. Geotecton., Stratigr. and Lithol.*, 17, 5–13 (in Bulgarian, Russian, German).
- *** 1972. Ekim Bonchev. – *Ann. de l'Univ. de Sofia, Fac. de Géol. et Géogr.*, 70, 1–Géol., 9–16 (in Bulgarian).
- *** 1978a. Bakalov, Peter Nikolov. – In: *Encyclopedia Bulgaria, I*. BAS, p. 172 (in Bulgarian).
- *** 1978b. Beregov, Rostislav Sergeev. – In: *Encyclopedia Bulgaria, I*. BAS, p. 269 (in Bulgarian).
- *** 1978c. Bonchev, Ekim Stefanov. – In: *Encyclopedia Bulgaria, I*. BAS, p. 344 (in Bulgarian).
- *** 1978d. 70 years of Ekim Bonchev. – *Geologica Balc.*, 17, 4, 3–7 (in Russian and English)
- *** 1981. Natalia Dimitrova (1926–1981). – *Rev. Bulg. Geol. Soc.*, 42, 2, p. 286 (in Bulgarian).
- *** 1982. Jordanov, Daki. – In: *Encyclopedia Bulgaria, III*. BAS, p. 251 (in Bulgarian).
- *** 1994. Dr. Krasimira Zaharieva-Kovacheva (1909–1994). – *Europal*, 6, p. 50.
- [https://bg.wikipedia.org/wiki/ Петър_Бакалов](https://bg.wikipedia.org/wiki/Петър_Бакалов) (in Bulgarian).
- <https://ru.wikipedia.org/wiki/Бресковски> (in Russian).

Постъпила на 21.02.2016 г.
Отговорен редактор Борис Вълчев